

JAROSLAV SEIFERT

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH AND ENGLISH LANGUAGES.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.
Editor of English Section:

Monica Janeček.

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"KANADSKÉ LISTY", Box 520,
Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí
se redaktor ztotožňovat s jejich
obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 12:00
Zámorí lodí ... \$ 12:00
Zámorí letecky ... \$ 16:00

NAŠE ROVY

Koncem srpna t.r. zemřel v Torontě
krajan Antonín Žibříd, který se svou
manželkou Annou žil ve West Palm Beach
na Floridě. Pocházel z Rakovníka, kde
se živil nákupem a prodejem obilí a
mouky. Po únoru 48 odešel do zahraničí
a ze záp. Německa emigroval v 50. letech
do Kanady. V Torontě pracoval těžce
u dopravní firmy Smith Transport, s kra-
jany Dočkáčkem, Greifem, Ječmenem a jiný-
mi. Jeho paní Anna byla známá mnohým
krajanům jako účetní Masarykovy haly
v době, kdy předsedou MMI byl Gustav
Přístupa st. /Hala na Cowan Ave. byla
před několika lety prodána městu./
Krajan Žibříd se účastnil krajanového
životu a psal do našeho tisku. Paní
Anna Žibřídová je těžce nemocná v ne-
mocnici Queen Elizabeth na University
Ave. Pan Ant. Žibříd byl pohřben v To-
rontě. Budiž mu

ČSSR

kan. země lehkou!

V práci vždycky přemýšlel, co
s volným časem, a v té době, ano
to dost vyčerpal!

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT. M6J 1E4

Tel.: 364-1787

Začátkem 50. let vedl
čs. sekci CBC a pořad
"Kanada volá Česko-
slovensko" inž. Pavel
Rejhoň. Náš snímek
ho zachycuje na Ma-
saryktownu v r. 1952.
Zemřel v Montrealu
20. července 1981.

IN MEMORIAM

Není lehké loučit se s příte-
lem. S mužem, s kterým jsem
chodil po dvorku krajské věznice v Chrudimi během března a
dubna 1948. On tam byl jako majitel známé továrny, kterou mu
chtěli komunisté ukrást a já za účast na studentských demon-
stracích v Praze v únorových dnech, během komunistického puče.
Ladislav Koldinský byl už tehdy muž zkušený, který poznal kus
světa. Říkal mi: "Chlapče, drž se; všechno dobře dopadne." Pak
jsme se několik let neviděli. V říjnu 1953 jsem najednou v re-
vue "Time" uviděl jeho fotografii a článek nadepsaný "Tidal
harvest". Inž. Koldinský byl v té době ředitelem firmy Canada
Foods Ltd. v Kentville, N.S. Zavedl tam výrobu jablečné šťávy
a jablečného sirupu; experimentoval jako zkušený chemik se
zavařováním borůvek a křenu. Článek se však zabýval hlavně
vládní dotací 300.000 dol., které firma jeho zásluhou dostala
na výrobu alginátu sodia z mořské trávy. Navíc firma vyráběla
jablečný pektin, který se vyvážel do celého svobodného světa.
Od té doby jsme byli zas ve spojení; každý dopis začínal oslo-
vením: "Milý příteli-spolukriminálníku!" -- Postupně jsem se dověděl další podrobnosti
z jeho zajímavého života: Narodil se ve Vápeném Podole, vystudoval obchod-
ní akademii v Chrudimi, ale koníčkem byla chemie. Vydal se za zkušeností do
světa a v roce 1933 se rozjela továrna Koldi-Petosa. /Hlavním financérem nového
podniku byla pardubická filiálka České Průmyslové banky, kde můj otec pracoval./
Továrna byla dobře vedená, sklízela úspěchy na domácím i mezinárodním po-
li a zaměstnávala hodně místních obyvatel. Po válce se výroba zmodernizovala a
přišli znamenití technici ze Švýcarska a odjinud. Uprostřed pilné práce se Ladi-
slav v roce 1946 oženil s nadanou výzkumnou chemičkou Libuší. Únor 48 znamenal
zvrát. Po propuštění z komunistického vězení dostal lákavou nabídku, aby šel
pracovat do SSSR. Odmítl a plánoval s paní odchod "přes kopečky" do záp. Němec-
ka. To se jim podařilo a v roce 1949 emigroval do Kanady. Usadil se v provincii,
kde se pěstují jablka: Nova Scotia. Později firma Canada Foods Ltd. začala
vyrábět nakládané okurky NOVA, které se dodnes prodávají po celé Kanadě. Svou ka-
riéru u firmy skončil v roce 1966. V Torontě začal novou firmu, kterou nazval
Koldinsky Industries Ltd. Zabývala se importem a exportem poživatin. Zároveň
jezdil po světě jako odborný poradce celé řady vlád. Tak na příklad v roce 1969
působil v Istanbulu v Turecku v oboru zpracování ovoce a výroby ovocných šťáv.
Působil také často na Dálném Východě, hlavně v Hong-kongu. Rozdával štědře ze
svých lety nabytých zkušeností ve svém oboru. Před několika lety byl na Havaji
postížen mrtvicí a silou své vůle a s pomocí své manželky následky postupně
překonával. Naposled jsem ho navštívil v Kentville, N.S. v roce 1985. Měl jasnou
mysl a chtěl, abych se zdržel o den déle, že mně ukáže diapozitivy z cest kolem
světa. Prošli jsme celým krásným domem, až do druhého patra; když jsem ho chtěl
podepřít, odmítl pomoc. Řekl mi, že je to pro něho dobré cvičení. Prošli jsme se
po pěkné zahradě a vzpo-
mínali na naše muklovské
procházky v Chrudimi.
Zmínil se tehdy, jaká to
byla tragedie pro náš ma-
lý národ, že po únoru 48
tolik nadaných lidí muse-
lo odejít do exilu, aby
své schopnosti dali do
služeb jiných zemí. Kana-
da mu ovšem umožnila, že
dosáhl vyšších met a do-
sáhl vědeckých a obchod-
ních úspěchů, o jakých se
mu doma ani nesnilo. Čas
od času se v dopisech
zmínil, že se o politiku
nezajímá; spíše na ni ne-
měl čas. Na rozdíl od ji-
ných nikdy s komunisty
neobchodoval; zůstal věr-
ný svým zásadám. Jistě mu
kanadská země bu-
de lehkou. MJ

Inž. Ladislav Kol-
dinský, nar. 2.6.
1900, zemřel 30.6.
1986 v Kentville,
prov. Nova Scotia.

Továrna na zavařeninové preparáty Koldi-Petosa v Heř-
manově Městci u Chrudimě. Do února 48 počíná rodinu
Koldinských.

EXPO B.C.

DOVOLENÁ VE VANCOUVERU?

Vy i Vaši přátelé jste srdečně zváni.
Chutnou krajskou večeří, dobře chlazený
Prazdroj, sklenku vína a pod. najdete ve známé
restauraci s 18 letou existencí v Kanadě.

"U ZAVORALŮ"

CZECHOSLOVAKIAN RESTAURANT

707 Queensbury Avenue, North Vancouver • Telefon 988-1331

VEČEŘE PRO 2 OSOBY \$18.00
PEČENÁ KACHNA KUPON
ČERV. ZELÍ S KNEDLÍKY

kultura

NEJKRÁSNĚJŠÍ PAŘÍŽSKÝ OBRÁZEK

Uprostřed Paříže, na řece Seině, jsou vedle sebe dva ostrovy: Cité, velký ostrov, kde stojí chrám Matky Boží (Notre Dame), Justiční palác, bývalý královský palác, dále policejní ředitelství, nemocnice («Hotel Dieu»), velký květinový a ptačí trh atd.

Druhý ostrov spojený mostem s ostrovem Cité je ostrov sv. Ludvíka. Je malíčký vedle Cité. Sem vás zveme na návštěvu. Nejráději bych vám představil tento ostrov jako «autonomní vesnici», ale spíš tak to o něm v minulosti prohlašovali sebevědomě a tvrději místní obyvatelé. Poslyšte malou historku, kterou vám budu vyprávět z vlastní zkušenosti. Jednou, už je tomu několik desítek let, jsem potkal na mostě starou správcovou domu na ostrůvku, kde jsem bydlel dvacet let. Na mou otázku, co se jí stalo, odpověděla: «Představte si, že musím jít pro chleba až do Paříže! Na ostrově totiž pekaři vyprodali chleba a naše staráčka musela jít pro něj k pekaři za mostem; jenom přes most a tomu říkála „...já musím jít do Paříže! Byla oblečena jako v neděli, když šla do místního kostela na mši, svatou. Jinak na ostrově sv. Ludvíka se dostalo ke koupí vše od jídla. Je tam několik restaurací a «bister» (malých kavárniček), kam si místní občan rád zaskočí, třeba uprostřed práce, na sklenku vína a na kousek řeči o počasí a domácích starostech.

Ostrov sv. Ludvíka má elipsovitý tvar. Protíná jej ulice «Sv. Ludvíka na Ostrově», jinak je to všeho-všudy 8 malých uliček. Jeden z mostů, spojujících ostrov s «Paříží», připomíná trochu pražský Karlův most, i když je malý a bez soch.

Ostrůvek je bývalé místo klidných živnostníků a malých obchodníků, pekařů a cukrářů, krejčího a obuvníka, instalatéra a tolika jiných. Nemuselo se chodit «do Paříže». Bývalo to také místo obchodníků s obrazy a starožitnostmi. Protože časy se mění a co bylo už není, dnes se nedá říci o ostrově sv. Ludvíka, že je to «vesnička», ale je pořád kouzelný.

Je tu hezký farní kostel sv. Ludvíka en l'île. Jinak stojí za zvláštní zmínku historický Lambertův palác z roku 1640, který přešel do rukou polské šlechtické rodiny Czartoryských v roce 1842; jednou tam bydlel i cynický Voltaire a po válce známá filmová herečka Michèle Morganová. Poláci mají na postrovi dům s knihovnou a muzeem. Přes ulici, naproti jmenovanému paláci, je dům, kde před první světovou válkou míval ateliér náš malíř Štrimpl, později šef protokolu u prezidenta republiky na Pražském hradě. V tomto ateliéru jednou přespál noc nemocný dr. Milan Rastislav Štefánik. - Na Anjounském nábřeží je rovněž historický klenot - Lauzunský palác z roku 1656, kde pořádá pařížský primátor bankety pro cizí vznešené osobnosti.

Na ostrově sv. Ludvíka bydlívali významní lidé, malíři a spisovatelé; jednu dobu tu bydlívala česká výtvarná umělkyně Zdenka Braunerová, u sestry Anny, manželky francouzského spisovatele Bourgesa.

Za jarních a podzimních dnů jsou příjemné procházky po nábřeží ostrova i po březích řeky Seiny. Ostrov sv. Ludvíka je nejmenší, ale pro mě «nejkrásnější pařížský obrádek».

"VSL" DR. JAROSLAV TRNKA, PAŘÍŽ

bruslačkou Janou Mrázkovou v Mississauga. -- Acad. Book Club vydal seznam knih na skladě. Adresa: V. Kuška, 11 Princess St., Kingston, Ont. K7L 1A1. -- Helena a Břetka Boučkové z Lindsay, Ont. navštívili Pension Milan v Zell am See v Rakousku. K pozdravu se připojil majitel Milan Frkal. -- Z. Ševčík nás upozornil, že Riga je v Lotyšsku. -- Sokol Masaryk v Montreálu uspořádal v Chertsey, Que. úspěšný letní tábor naší mládeže. Vedli jej: Ing. Vl. Zajíc, Karel Pinke a Anna Janoušová. I počasí přálo..

Jednou větou...

Po zveřejnění vzpomínky dr. J. Trnky na Jiřího Voskovce, nám H. Fischl ze Sutton, Que. nabídl do tisku svou pěknou vzpomínku na J. Wericha pod názvem "Lament za Wericha čili: Vy nevíte, co jsou hementexy?" -- Paní Irena Voganová je Director of Advertising publikace pro obchodníky a podnikatele "Ontario Business". -- R. P. nám poslal pěkný pohled z Ignace, Ont. -- 16. 8. tomu byl rok, co zemřel H. Weisbach, předák velké skupiny čs. občanů sudetoněm. původu, kteří sem emigrovali v r. 1939. Šlo o sociální demokraty, kteří stáli věrně po boku našich vojáků v květnové mobilizaci v r. 38. Mnozí žijí v Torontě. -- Letos v březnu by se byl novinář Jan Dočkálek dožil "85". -- Dr. Martin Skála promluvil na TV v Sudburách o "Black Ribbon Day". -- Slavoj Montela se přesunul z Edmontonu do St. Albert, Alta. -- A. Vykysalý žije se svou rodinou v Mississauga. Jeho dcera Kathy byla nedávno zvolena "Miss Mississauga". -- Krajan Josef Broušek pracoval se zdarem v informačním oddělení CNE a obstaral fotografie a jiný materiál pro mnohé redaktory cizojazyčných publikací, radia a TV. -- Po nedávném ustavení torontského Klubu lékařů, Klubu zdravotních sester, Klubu inženýrů, se nyní paní Věra Rollerová dala do organizování Československo-kanadského Klubu akademiků. Tel. číslo 925-2241. -- 86. narozeniny oslaví 20. září p. J. Papesh. Těžko tomu věřit. -- Matěj a Marie Bursíkovi oslavili v Mull, Ont. 55. výročí svatby 16. 8. -- Česká Světová Unie, kan. oblast, vydala prohlášení k "Black Ribbon Day". -- Krajané z Winnipegu a okolí uspořádali nedávno úspěšný piknik na farmě p. Duchka v Grande Pointe. Vystoupily dvě znamenité taneční skupiny. -- Pí Emily Kazilová našla v papírech svého muže doklady o existenci Bohemian National Alliance ve Winnipegu z roku 1917. -- Tehdy začal vycházet také časopis "Český Canadian" s adresou 802 Selkirk Ave., Winnipeg, Man. Redaktorem byl Boh. Trampota. Později se činnost přenesla do rukou J. V. Hory ve Frank, Alta. Alliance měla 10 aktivních odboček a posílala balíčky s jídlem a tabákem čs. vojákům do Francie. -- Významného životního jubilea dosáhla 15. 8. paní Šejblová. Gratulujeme! -- V Granby, Que. existuje česká restaurace "Krakonoš"; adresa: 25 rue St. Joseph. Tel. 514/375-5515. -- Na dotaz sdělujeme, že býv. čs. konsul Karel Trpák zemřel v Montreálu 1. 2. 55 a jeho paní Anna 26. 4. 77. -- 24. 4. t. r. tomu bylo už 10 let, co v Torontě zemřel továrník Jiří Kameníček, známý jako George Kelton. -- Před 25ti lety zemřel Emanuel Sahánek st. -- Průměrná cena jednoduché večeře v restauraci v čs. pavilonu EXPO 86 ve Vancouveru, BC, byla pro 2 osoby 65 dol. -- Zasláno: Hledá se sestra Nine P. z Liberce. Volejte: 244-3471. -- Dr. Jiří Kotas nám poslal pohled z Washingtonu s datem 18. 6. -- Vlad. Lízna se přestěhoval z Burns Lake do Pemberton, BC. -- Vydavatel t. l. dostal 26. 6. "Canada's Birthday Achievement Award" v nové radnici v Torontě. -- Vlad. Dobiáš se přesunul z London, Ont. do St. John's, Nfld. -- Němečkové projeli najatým autem oba ostrovy Nového Zélandu. Koncem října tam právě začínalo jaro. -- Boža Špačková byla nadšená knihou "Romance pro Žoržinu". -- 2. 6. oslavila 78. narozeniny paní J. K. z Viktorie, BC. -- V Montreálu vystavovala ak. malířka Jana Jeničková. -- Jezírko manželů Fischlových v Sutton Que. bylo během letních horkých dní dostaveníčkem mnohých krajanů z okolí Montreálu. Vůbec to nasazeným pstruhům nevadilo. -- Rev. Steve H. Petr nám poslal krásný pohled z Jeruzaléma. Navštívil také Jordán a Egypt. -- Montreálská odbočka Čs. Sdružení a specificky dr. Viktor G. Zicha sklídili pochvalu za efektivní pomoc, kterou poskytují nově přichozím, zvláště tzv. "Kubáncům". Uznání bylo vysloveno mnohými během 38. kongresu ČSS v Kitcheneru v květnu. -- Za 3 roky budou "Baťovci" slavit 50. výročí svého příchodu do Kanady s Tomášem Baťou, dr. K. Herzem a j. -- Karol Stark považoval květnový Kongres Čs. sdružení v Kitcheneru za velký úspěch. -- Mir. Toman /známý pražský cukrář z Ostrovní ul. / a Jiřina Kubánková navštívili Montreál. Žijí ve Victoria, BC. -- Pěkný referát o 38. Kongresu Čs. sdružení nám poslal Láďa Průdek. Připomněl, že jubilejní 40. Kongres připadne v r. 1988 k 70. výročí založení ČSR. -- R. Vágnér poradí v záj. daňových. Tel. 781-4807. -- R. Petřík s přáteli uskutečnil Čs. pavilon ve Winnipegu, Man. během multikult. festivalu. -- Vítěz "Zlaté přílby" Franta Juhan žije ve Vancouveru, BC. -- Další motocyk. závodník Franta Mrázek žije s krasobruslačkou Janou Mrázkovou v Mississauga. -- Acad. Book Club vydal seznam knih na skladě. Adresa: V. Kuška, 11 Princess St., Kingston, Ont. K7L 1A1. -- Helena a Břetka Boučkové z Lindsay, Ont. navštívili Pension Milan v Zell am See v Rakousku. K pozdravu se připojil majitel Milan Frkal. -- Z. Ševčík nás upozornil, že Riga je v Lotyšsku. -- Sokol Masaryk v Montreálu uspořádal v Chertsey, Que. úspěšný letní tábor naší mládeže. Vedli jej: Ing. Vl. Zajíc, Karel Pinke a Anna Janoušová. I počasí přálo..

Pomník T. G. Masaryka v San Francisku

Začátkem roku 1939 San Francisco uspořádalo mezinárodní výstavu na ostrově Treasure Island. Byl na ní otevřen také Československý pavilón, který původně měl být pod vedením čs. zastupitelských úřadů. Ale že již v tu dobu se mračna mnichovské tragédie vztahovala nad Československem a dolehla také na San Francisco. Z Prahy přicházely znepokojující zprávy, zastupitelských úřadů se zmocnila panika. Výstavní zboží a materiál na pavilón byl na cestě, ale peníze na udržení výstavy nepřicházely. Dokončení pavilónu bylo ohroženo. Výstavní komise dala zdarma pozemek na pavilón. U vchodu bylo velké panoráma Hradčan a ve dvoraně busta prezidenta Masaryka zhotovená sochařem Mařatkou. K otevření čs. pavilónu přišli úředníci výstavy, zástupci okolních měst a států. Byl to dojemný okamžik, když po státních hymnách byla čs. vlajka spuštěna do půl žerďe. Dav amerických návštěvníků, čs. děvčata v národních krojích, restaurační oddělení s českými pívky a pilsenským pivem. -- Když výstava byla v plném proudu, přišla mnichovská tragédie. Krvavá ruka Hitlera se pokoušela zabrat čs. pavilón. Ve 12 hodin v poledne 17. března bylo zabráněno zástupcem německého konsulu aby zabrali pavilón. Sokol San Francisco svolal veřejnou schůzi a společně s československou kolonií prohlásil, že pavilón bude vydržovat do konce výstavy. Správa výstavy resolutně prohlásila, že uznává jen Československo a nikoli protektorát. Zpráva byla přijata s nadšením nejen v San Francisku, ale po celé krajské Americe. Dokonce delegace lokálních Němců "German American League" vyslovila výstavnímu výboru své sympatie. Sokol San Francisco byl nucen požádat celou krajskou Ameriku o finanční pomoc. Br. Ant. Juliš vydal přímo pathetické prohlášení: "...Naši doma nemohou vzdorovat, ale my můžeme a musíme. Německy konsul chtěl stáhnout československou vlajku a vyvést svastiku. My jsme tomu zabránili a odrazíme další nápor za vaší pomoci. Dostáváme z Prahy telegramy s rozkazem abychom výstavu zavřeli. Neposlechli jsme! Pomozte nám udržet československou vlajku nad pavilónem." -- Výstava se těšila velké pozornosti. Byl na ní pořádán Československý den se sokolským cvičením.

Pomník T. G. Masaryka v San Francisku

Po skončení výstavy byla busta T. G. Masaryka odevzdána do úschovy Sokola San Francisco a vystavena v klubovní místnosti. Starosta br. Ant. Kohoutek si často stěžoval, že "tatiček Masaryk" se na nás dívá, jak pijem u baru a hrájem karty. Požádal město San Francisco, aby nám dovolilo postavit pomník Masaryka v Golden Gate Parku. Město vyhovělo naší žádosti a pomník byl postaven na J. F. Kennedy Dr. v Růžovém paloučku. Pomník T. G. Masaryka je poutním místem pro krajané, kteří navštíví Golden Gate Park.

Jiří Špánek

Poslání je věc důvěry

Přes 30 let služby naší veřejnosti s největší kanadskou životní pojišťovnou

SUN LIFE OF CANADA

VLADIMÍR VÁLEK, C.L.U.
Senior Representative

Tel. 232-1620

56 Aberfoyle Cr., Suite 400
/Proti Islington Subway Station.

Toronto, Ont.
M8X 2W4

4 JEDEN ZE STÁTEČNÝCH

JAK JSEM SE STAL CELKEM ÚSPĚŠNÝM VELI-
TELEM ČESKOSLOVENSKÉHO STÍHAČÍHO WINGU.

/Níže uvedená vzpomínka vychází bez
vědomí a souhlasu autora. Snímek je
z pozůstalosti H. Slípky./

Bylo mi 28 ruků, když jsem po březnové okupaci naší vlasti Hitlerem ilegálně utíkal již v květnu 1939 přes hranice Polska, abych se kdekoliv a co nejdříve zapojil se zbytní v ruce do boje za zocvosení naší vlasti. V té době jsem byl doma jako aktivní důstojník v č. letecké v hodnosti poručíka /F/O/ jeden a půl roku velitelem stíhačích letky a měl jsem tedy mít dostatečné velitelské zkušenosti a praxi. Nalétal jsem asi 600 letových hodin denního i nočního létání a měl jsem jako stíhač dobrou školu v letecké akrobacii a střelbě. S touto devízkou jsem se tedy vydal do světa s nadějí, že se brzo a dobře někde uplatním. Bohužel události se vyvíjely jinak, než jsem očekával. Padlo Polsko, padla Francie a my čeští letci s bojovými zkušenostmi, jsme se plavili na všech možných plavidlech z Francie a severní Afriky do jediné země, která ještě zůstala ve válečném stavu s Hitlerem, do Velké Británie. Do Liverpoolu jsem doplnil ve velkém konvoji z Gibraltaru na lodi "Neuralia" 12.7.1940. A teprve zde začala moje skutečná válka proti Hitlerovi, kterou jsem mu vlastně vyhlásil již 15. března 1939, když nás č. letecká vyhnal z olomouckého letiště, kde jsem prožil 3 roky a 9 měsíců příjmeného mírového létání. V Anglii jsem začal jako P/O-VR-RAF dne 17.8.1940 v No 6-OTU v Sutton Bridge přecvičováním na stíhačích Hurricane. Výcvik trval jen 3 týdny a hned pak jsem byl přidělen k bojovým letkám. Nejdříve k No.43 Sqdn. do Us-
worth, ale již za 5 dní jsem se stěhoval ze severu dolů do teplejších krajín, do ohně nejprudšího boje o Velkou Británii /B.of B./ a to k No.46 Sqdn. na letiště Stapleford Abbots v Londýně. U této perutě jsem zůstal až do 17.5.1941, kdy se na letiště Catterick formovala třetí č. stíhač. perutě No.313. K té jsem byl přidělen již v hodnosti F/Lt jako velitel "A" Flightu. Tenho jsem vedl až do 15.12.1941, kdy jsem byl jmenován velitelem perutě a povýšen na S/Ldr. A hned jsme se z letiště Portreath, kde jsme právě byli, stěhovali na exponovanější místo a to do 11. Grupy na letiště Hornchurch v Londýně. Zde by měla začít moje historie "Jak jsem se stal W/Cdr Flying". Velitelem letiště byl právě Gr/Cpt. Harry Broadhurst, DSO a bar, DFC, AFC. Když jsem se mu po přiletu šel hlásit, již tu významní, které jsem si spočítal pod jeho RAF křídely, mi napověděla, že mám před sebou ale velitele nevědných kvalit. Bylo mi asi 36 let, byl tedy jen o 5 let starší, než já, ale měl bezpochyby daleko víc bojových a velitelských zkušeností než já. Přijal mne sice vlídně, ale ne přehnaně kamarádsky. Mnoho o nás nevěděl; byli jsme vlastně první cizinecké perutě, která se dostala pod jeho velení. Nepoznám jsem, zda z toho má radost nebo starost. Nevěděl, co od nás může očekávat a já jsem zase nevěděl, co mi můžeme očekávat od něho. Tak jsme se vlastně vzájemně ofukovali. Nic zatím nesliboval, jen me upozornil, že nás čeká tvrdá práce a že očekává od celé perutě vojenskou disciplínu, jak na zemi, tak ve vzduchu. Tím jsem se mu zaručil a tím také skončilo mé č. naše, přijetí do jeho wingu a na stanici. Druhý den jsme se ještě trochu zabývali, ale již 17.12. jsme měli první pohotovost a hlídování nad obchodním konvojem v ústí Temže. Na Střední den 24.12., který se v Anglii neslaví jako u nás, byl normální letový den. Udělali jsme první dva lety "Wing formation". Potom již následoval normálně běžný program: výcvikové lety, orientace v okolí, konvoje a první operační "sweeps". Nejdříve jen nad Kanál, abychom si zvykli na vodu a později již nad Francií, Belgií a Holandsko. Nebylo to pro nás nic nového, neboť již v Portreath jsme pravidelně létali až nad Bretnem a tam je Kanál daleko širší, než u Calais-Doveru. Nechočí zde popisovat jednotlivé lety. Chci jen vykreslit osobnost našeho velitele stanice a wingu, všeobecně zvaného "Broady" a jeho podíl na mé vojenské kariéře. Jako Gr/Cpt a velitel stanice by vlastně již neměl operačně létat. Tento velitelům to bylo dokonce zakázáno. Ale to neplatilo pro Broadyho. Ve svých 36ti letech se cítil ještě příliš mladý, než aby "hodil flintu do žita" a díval se jen z okna jak mu perutě defilovně srovnané odletají a roztáhnou se vracet v bojových letů. On musel být při tom. A tak s námi létal skoro na každý let na Francii jako velitel wingu. Mám dokonce dojem, že když jsme nedostali žádný letový úkol /formu D/ přímo od F.C. nebo z 11. Grupy, že si je sám plánoval a že jsme létali jen tak ve formaci wingu, abychom Němce vyprovokovali do vzduchu a tam se s nimi trochu provětrali a prohnali. To byl celý on. Tak ku příkladu 28.3. naplánoval formálně "Faint offensive patrol over France/Dunquirt-St.Omer-Calais". Jen se mihnout kolem St.Omer, kde mají němečtí stíhači letiště a přes Calais se vrátit domů. Jednoduché a snadné. /Just a piece of cake./ Letíme ve formaci: 313.Sq. Top cover 20.000 ft., 249.Sq. Medium 15.000 ft., 411.Sq. Broady, leading Sq. Bottom 10.000 ft. Jenže Němci si na nás počkali už u Dunquirt a sledovali nás až k St.Omer. Když jsme se pak od jihu točili zpět na Calais, skočili na nás a hnali nás až do půl Kanálu. Celkem nás napadali 4 FW-190 a dále nad Calais celá letka Me-109E. Souboj byl ostrý, ale my jsme neztratili nikoho, zatímco Němci ztratili: 1 Me-109E /Mrázek/, 1 FW-190 /Jicha/, 1 FW-190 pravděpodobně /Vancel/ a 1 FW-190 poškozen /Reznicek/. Pro perutě celkem slušné score na takový krátký let /1,15 hod./ a skoro evičný. Co ale na mne nejvíce zapůsobilo, bylo jak Broady wing vedl. Až skoro k St.Omer bylo "Radio-silence". Těsně před točivím zpět na Calais slyším: "Pozor, Pozor! Boží 4 o'clock nad námi". Odpovídám: "Vidím, sleduji". V tom se ozve hlas wing-leadra Broadyho: "Granger-leader volá Butcher-leader /to jsem já/. Odpovídám: "Poslouchám, Butcher". Broady: "Máte je nad sebou? + /devět plus/ a trochu za vámi". Já: "Vidím, sleduji". Broady: "K sakru Butcher, co vám tam dělá ta modrá čtyrka, courá se vzadu, toho nejdřív dostanou". Podívám se za sebe a doprava. Nad sebou stále vidím devítku Mesounů, jak píšou a čekají na vhodný okamžik, kdy nám skočit za krk. Vidím také toho opozdilce. Kdo to je? No ano-Hlouček, nováček. Okamžitě ho volám, ať přidá a dotáhne se a sám trochu brzdím perutě, aby nás mohl dohonit. Při tom ale hlavně obdivuji Broadyho, jak on z výšky 10.000 ft. nad námi má perfektně přehled o celé své skupině a vidí i nepřátelské šakaly. To je velitel wingu, klobouk dolů. Takových bych jednou chtěl být. A takto mi Broady dával jednu lekci za druhou a já se stal jeho pozorným žákem a napodobovatelem. Při každém letu jsem měl oči na stopkách. Pozoroval jsem vpravo, vlevo, nahoře, dole, jen aby mi nic neuniklo, byla to často otázka života a smrti. Vracel jsem se vždy s málem ukroucenou hlavou, ale nechtěl jsem, aby mi Broady musel sám hlídat mé očky. Moje pozornost byla vždy vypjatá jako struna, proto málokdy se stalo, aby mi ve vzduchu něco uniklo. Byl jsem pozorným a učenlivým žákem, což celé perutě vyneslo Broadyho upřímně uznání. Koho by nepotěšilo, když jednou při večerním drinku v blízkém "Pabu", kam jsme občas s Kanadany zašli schladit si rozpálená hrdla i hlasivky, Broady prohlásil: "Viš, Charlie, když mám vás Butcher nad sebou, jsem si dle jistý, že se na nás žádný Němecour nedostane". To hřálo víc, než právě dolitý whizour. Od té doby nám s oblibou dával ten nejteplejší úkol, t.j. "Top cover", zde jsme si nejvíce přiklíli na své. Díky všem mým skvělým pilotům mohl prohlásit, že jsme důvěru nikdy nezklamali a tak jsme si u Broadyho v 11. Grupě vysloužili "Zlaté ostruhy", t.j. pověst, se kterou jsme bez obav mohli přejít do kteréhokoliv wingu v RAF. Gr/Cpt. Broadhurst nebyl sekáček ve vzduchu, jinak by ho nezdobila všechna ta vyznamenání. Sám bych ho charakterisoval jako skvělého stíhačského pilota, chladnokrevného, klidného, předvídavého velitele. Měl neocenitelný instinkt i ve složitých situacích, které řešil vždy s přehledem. Ovládal všechny způsoby boje. Byl to prostě velký a rozený velitel. Od něho se člověk učil i na zemi. Měl kamarádsky-lidský přístup ke všem svým podřízeným. Nebylo v něm nic povýšeného. Bylo-li ale třeba, dovedl být i pšný a nesmlouvavý. V osobním styku přátelský, výtečný společník a velmi přístupný. V jeho přítomnosti se piloti i s daleko nižšími hodnostmi necítili malí nebo opomíjeni. Uměl dobře ocenit bojové a pilotní mistrovství. Tak na př. si velmi vážil a oblíbil našeho Vaška Jichu, jednoho z pilotů Novákovy akrobatické skupiny. Když Jicha jednou předvedl, aniž by věděl, že ho Broady pozoruje od velitelské budovy, svoje oblíbené "show", totiž vadnou pilotáž, která se nemůže strefit na přistání a 3x

Plk. let. K. Mrázek,
DSO, DFC. Žije v
Jablonec n. Nisou.

"Kanadské Listy", Toronto, Ontario, Kanada.

Konečně: "Pecha" byl odstraněn z listiny našich letců, kteří se účastnili "B. o Británii"; na jeho místo přišel Řechka. /Pecha nikdy neexistoval./ Oficiální data v Britském let. muzeu byla tak opravena zásluhou B. Chamberlaina, synovce J. Boultona, který cvičil naše letce 310. stíhač. perutě a během "B. o Británii" padl. --Karel S. Otta nám z Floridy zapůjčil několik zajímavých fotografií z války; na jedné z Evantonu je Gr/Cpt. Nemeth, 14 našich, včetně O. Linky, a pes "Antek"

no opakuje vždy s jinými chybami, okamžitě drncl telefon "do mé kanceláře? Zvedl jsem ho a slyším bez jakéhokoliv úvodu: "Kdo to byl? Jak můžete takového pilota pustit do letounu? Vraťte ho okamžitě do učiliště!". Odpověděl jsem na to: "Lituj, Sir, ale to byl můj nejlepší pilot akrobat, Vašek Jicha". "Okamžitě ho pošlete za mnou!". Prásk, položil telefon. Naložil jsem Vendu, který právě doroloval k hangáru do auta a odjeli jsme na velitelský. Tam si Venda nejdříve vyslechl "svoje" a odnesl si také 14 dnů zaručené výcházky. Ale za ten parádní a perfektně předvedený kousek si odnášel i pochvalu a uznání odborníků, ale také varování, aby si již nikdy nedovolil něco podobného předvádět bez jeho výslovného svolení a vědomí, neboť nikdy neví, který nezkušený blázen by ho mohl záhy kopírovat a skončit třeba na střeše hangáru. --I toto byla pro mne jedna z dobrých lekcí velitele, jak přistupovat a řešit i takové případy, které u mladých a žhavých pilotů nejsou nižším ojedinělým. /Viz Millaryho podlévání mostu./
Kad bych vzpomněl ještě jednu příhodu: Je 9. květen 1942. Je to pro 313. perutě výjimečný a slavný den, neboť slaví jednohočinný trvání svého bojového nasazení. Děla se velké přípravy, zvou se hosté z velitelské F.C./Fighter Command/ 11. Grupy i z našeho Inspektorátu č. letecké v Londýně. Chystá se slavnostní oběd a večer hostina s hudbou. Každý předpokládá, že pro tento den budeme vyjmuti jak ze staniční hotovosti, tak z bojového letu nad Francií. Ano každý, jen Gr/Cpt. Harry Broadhurst ne. I když nám z F.C. nepřišla žádná forma "D", vymyslel si pro nás a pro celý wing samostatné show, které si nechal na F.C. odsouhlasit. A tak hned dopoledne, krátce po 10. hodině, startuje celý wing pod vedením Broadyho, aby doprovodil 12 Hurry-bombers na nádraží Brugy v Belgii. I když to není hluboko do nepřátelského území, je to nepřijemný let, neboť na letišti v Ostend jsou vždy FW a dobří piloti z ruské fronty, kteří nás vždy honí až k anglickým břehům. A 313. Sq. opět jako "Top Cover", výška 20.000 stop, kurs 95 stupňů. Přelétáváme Manston, vletáme nad Kanál a směřujeme jižně od Ostende, abychom na Brugy nalétli levou zatáčkou z jihu, t.j. ze slunce a od Brug přímo na moře. --Němci však nespali. Jen začínáme točit, už se na nás shora řítí 6 Me 109E a 3 FW-190. Začíná krutá řež, odrážíme jeden útok za druhým, jen aby piloti bombardovacích letadel mohli splnit svůj úkol v klidu. Leti s námi opět 122. Sq. a 411. Sq. vede jako "close escort". Broady, neboť ta ztratila 5. května svého velitele, prvního českého velitele anglické perutě, Sqdn./Leadra F. Fajtla, mého bývalého velitele "A" Flightu. Mac si tam u nich nezaléhal. --Utkání bylo tvrdé, ale beze ztrát i bez úspěchů, jen bombardéři splnili svůj úkol a to bylo hlavní. Letíme domů a sedíme s radostí, že jsme opět všichni. Spěcháme na slavnostní oběd a říkáme si, tak to pro dnešek už máme za sebou. Ale chyba lávky, čeká nás nové překvapení. Zatímco slavnostní hosté se už scházejí a plní jídelnu, my dostáváme rozkaz rychle se najíst a zpět na disper-
sal do hotovosti. --Neuplynula ani hodina a již máme v ruce další telefonický příkaz k letu. Start ve 13.20. Doprovod bombardérů na nádraží Hazenbrouck. Rychle studuji mapu, měřím kursy a hned provádíme poučení pilotů /briefing/. Tentokrát letíme uprostřed sestavy jako "medium cover", výška 15.000 ft. Ani při tomto letu to nebylo bez utkání, neboť jsme vyplašili Skopčáky ve vosím hnízdě u St. Omer, odkud vždy na nás vyletěl hejno sršňů. Měli jsme však štěstí: P/O Příhoda v souboji pravděpodobně sestřelil 1 FW-190, což byl pěkný dárek k naší večerní oslavě. Její průběh zde nebudu popisovat, to není účelem. Chtěl jsem jen ukázat, jak ve válce nesmí dobrý velitel váhat nasadit své jednotky i v době, kdy to nejmeně předpokládají, neboť jen tak si udržel svou autoritu a vysokou morálku mužstva. Opět jedna vzácná zkušenost pro mne a moji budoucnost. --Bohužel v Hornchurch jsme již nezůstali příliš dlouho, ač nás Broady nerad pouštěl. Začal se totiž rodit náš vlastní, československý stíhač. wing a tak jsme se přesně za měsíc, t.j. 9.6.42 museli přesunout na letiště Church Stanton v 10. Grupě a rozloučit se nejen s Hornchurchem a všemi přechodnými láskami, ale i s naším tak obdivovaným Broadyem. Bylo to smutné loučení. Nikomu se odtud nechtělo, ale vidina nového wingu a všech českých kamarádů nás přece jen přemohla. Zůstaly jen krásné vzpomínky na šťastnou stanici a na Station Commanda Broadyho. Že někde večer před odletem padla i nějaká ta slza, je samozřejmé. --I salute you dear Broady! You have given me good time and great experience at Hornchurch. I immensely enjoyed your company and your skillful leadership. Many thanks!
Ověnění slávu z Hornchurch a 11. Grupy jsme se najednou ocitli trochu v zátiží u 10. Grupy. Velitelský wingu bylo v Exeteru, kde současně byla i 310. Sq. Sq. 312 a 313 byly dislokovány na jiných letištích. Velitelem č. wingu byl W/Ldr. Alois Vašíčka, jeden z našich nejschopnějších leteckých důstojníků a velitelů. Jen jeho organizačním schopnostem vdčíme za utvoření tohoto wingu. Máme tedy od 1.6.42 všechny stíhač. perutě pod jedním velením. --Hned druhý den po přiletu na nové působiště máme první bojový let. Doprovod 12ti bombardérů na letiště Lanion v Bretanii. Toto letiště znám již z dřívějšího působení v Portreath. Byl to velmi úspěšný začátek, neboť 310. perutě zaznamenala 2 sestřelení FW-190, 2 pravděpodobně a 1 poškozený FW-190. A 313. perutě 2 FW-190 poškozené, 1 FW-190 pravděpodobně a 1 FW-190 sestřelený. Pro začátek tedy velmi nadějně, neboť jsme nikoho neztratili. --Následovalo několik dnů výcvikových letů a teprve 23.6. další operační sweep. Doprovod šesti Bostonů na letiště Morlaux. I toto letiště znám z dřívějších letů. I když i tento let byl pro nás částečně úspěšný a to: 2 sestřelené FW-190 a 2 pravděpodobně, ztratili jsme v tragickém souboji toho nejlepšího důstojníka, velitele wingu W/Cdr. A. Vašíčka. Tak jsme hned na začátku nové éry zůstali bez velitele. --Já jsem měl v té době již nalétané první operační turnus, t.j. 200 bojových letů nad nepřátelským územím. Nalétal jsem celkem 282 hodin a měl jsem tedy odejít na 6ti-měsíční odpočinek do neoperační činnosti. Místo odpočinku jsem byl naším vrchním velením vybrán jako nástupce Vašíčka a tak jsem se stal údajně jen na krátkou dobu novým W/Cdr Flying. Jenže tato krátká doba se pak prodloužila na plných 9 měsíců intenzivního létání. A právě zde mi přišlo velice vhod vše to, co jsem v Hornchurch získal od Gr/Cpt. Broadhursta, výtečného kanadského letce, který vlastně ze mne vykřesal toho správného velitele wingu. On změnil celý můj život a moji vojenskou kariéru a za to jsem mu ještě dnes velmi vděčen. Ale nejen já, jistě i všichni ti piloti, kteří potom se mnou dále ve wingu létali a pode mnou sloužili. --O hodnotě Broadyho na můj velitelský růst nejlépe svědčí citace velitele č. Inspektorátu, gen. Karla Janouška, kterou jsem dostal u příležitosti odchodu od wingu do RAF Staff College, jejíž malou část zde cituji:
"Dnem 26.6.42 byl ustanoven velitelem č. stíhačské skupiny. I v této funkci prokázal své vysoké velitelské hodnoty a uplatnil své bohaté zkušenosti. Skupina /wing/ č. stíhačů se stala pod jeho velením tvrdým a vycvičeným celkem s vysokou bojovou morálkou a leteckou jednotkou, která má své jméno a řadí se svými výkony mezi nejlepší anglické a spojenecké skupiny".
Vzpomíná Gr/Cpt. Karel Mrázek, DSO, DFC.

Všude jmenovaný se narodil v Hlouchově roku 1910. Vystudoval elektrotechnickou přípravnou v Klně a v roce 1932 začal roční výcvik leteckého pozorovatele v Prostějově. V letech 1934-35 prošel pilotním výcvikem. Od roku 1936 velel nově postavené 33. stíhačské letce, vybrojené letovou Avia B-534. Do Polska přešel v Březnu 1938. V Beskydách se šestí kanadskými za pomoci učitele Cyrila Macha. Během RAP souboj byl sestřelen, jednou přistál s hořícím letounem a mnohokrát se uvrhl s prostřelenými křídly. Jeho osobní bilance: 3 a půl sestřelení, jeden pravděpodobný poškozený letoun. Za svou bohatou válečnou činnost dostal řadu mezikanadských i zahraničních vyznamenání. --Plk. let. Karel Mrázek ztratil za války dva bratry: Emil padl jako radiotelegrafista 311. č. bombardovací perutě 21.9.43 nad Biskupí; Rudolf byl za okupace zapojen do podzemní hnutí na brněnském nádraží a byl zabit bombou při náletu spojeneckých letadel v dubnu 1945. Tři sestry a jeden bratr přežili válku.

O vojácích

TROCHA VZPOMÍ-
NEK NA MJR.JO-
SEFA OTISKA.

JUDr.Jaroslav Němec:

Poručíka Josefa Otiska, rodem z Líšně, jsem poznal na palubě parníku "Theofil Gautier" 6.1.1940 v Bejrutu. Oba jsme byli v civilu a mířili jsme do čs. zahraniční armády ve Francii. Já jsem přijel do Bejrutu ve skupině našich dobrovolníků, vedených por. Králem, z Bělehradu a Otisk vedl jinou skupinu, tuším z Cařihradu. Tehdy jsme se jen představili. Na lodi bylo víc skupin a velitelem celé jednotky byl plk. Pleský. Jednu z nejsilnějších skupin měl škpt. let. Schejbal. Po cestě jsme v Tyrhenském moři prodělali slušnou bouři, ale do Francie jsme dorazili bez potíží. Druhého dne jsme byli v Agde presentováni a já - podporučík v záloze s kulometným výcvikem - jsem byl přidělen nejprve k 8. rotě, ale za několik dní trvale k 12. rotě p. pl. 2. Druhému pluku velel plk. pěchoty Jan Satorie a rotě por. Jaroslav Stuchlý. Stuchlý měl z mého příchodu radost, protože důstojníků s kulometným výcvikem byl nedostatek. U roty byl sice už jeden subalterní důstojník /rovněž podporučík/, ale ten po ukončení I. svět. války nikdy nebyl v čs. armádě na cvičení, povelovou techniku tudíž neznal a o kulometné teorii nic nepochyboval. Velitel roty musel tedy všude zaskakovat. 18. ledna 1940 byl Stuchlý odvelen do poddůstojnické školy a velení roty převzal por. Otisk. Tehdy začalo naše přáteleství. 12. rota měla v tu dobu pouze 80 mužů, 50 starých pušek a jeden těžký kulomet Hotchkis. Výstroj příslušníků roty byla stejně ubohá. Většinou staré modré uniformy z I. války a různorodé čepice. Problém z počátku byl hlavně nedostatek bot, takže někteří vojáci nemohli občas na cvičení. Strava byla špatná a žold vojáka - 50 centimů denně - nestačil ani na kouření. Naše rota byla součástí 3. praporu 2. pěšího pluku. K němu patřily také: devátá, desátá a jedenáctá rota. Jim veleli npor. Bělohorský, por. Jančárek a por. Bouda. Velitelem 3. praporu byl ruský legionář mjr. Slezák, s nímž jsem se znal ještě z domova z protiněmecké podzemní organizace Obrana národa; byl velitelem okresu Uh. Hradiště a já byl jeho podřízeným. Velitel našeho pluku, plk. Jan Satorie, byl trochu demagog, člověk několika tváří a jak se později ukázalo špatný velitel. Na počátku února 1940 stav roty dosáhl počtu 180ti mužů. Většina z nich byla mobilisována ve Francii a mezi nimi převládali Slováci. Mobilizaci se do armády dostali ovšem i příslušníci menšinových národností. Páteří všech našich jednotek byli ovšem především dobrovolníci, zejména ti, kteří přišli z českých zemí. Otisk správně pochopil své úkoly. Uvědomil si, že má-li být jeho různorodá jednotka vojensky hodnotná, musí ji sjednotit v názoru na cíl. Přesvědčovali jsme tedy rotu při každé příležitosti o nutnosti hájit svobodu a demokracii, ale to Otisk nepokládal za dostačující. Chodil do ubikací mužstva a odloživ formality diskutoval s vojáky o všem, co je zajímalo. Vyřešil při tom mnohé problémy jednotlivců. V této snaze nám pomáhal por. Miroslav Kojecký a por. Arnošt Chlup. Při defilé v březnu před gen. Ingrem byla morálka roty vysoká. Koncem dubna jsem byl poslán na výcvik s protiletadlovými kulomety. Za zhoršující se situace na frontě měla rota 4 kulometné čety a já byl odvelen k čs. divísnímu soudu v Beziers. S Otiskem a se zbytky 12. roty jsem se sešel 10.7. až v Anglii. Z mých záznamů z té doby vyplývá, že Otisk byl poznamenán debaklem ve Francii, ač 12. rota se na frontě držela dobře. Vyznamenali se zvláště rt. Vaníček a četař I. Haas. Jen jeden voják zklamal: opil se, prostřelil kamarádovi ruku, pak

IN MEMORIAM

ODEŠEL DALŠÍ "VÝCHODNÍ" VOJÁK.

Ve věku 79ti let zemřel v Ottawě býv. příslušník čs. armádního sboru v Rusku za 2. války, Mirek Kadlec. Pocházel z Podkarpatské Rusi. Když přišli Maďaři byl zařazen do pracovních oddílů a kopal zákopy. Došel se do sovětského zajetí a byl poslán do pracovního tábora na Sibiři. Teprve v roce 43. se mu podařilo jít do čs. jednotek, kterým velel plk. Ludvík Svoboda. Účastnil se dukelské operace, kde měl čs. armádní sbor těžké ztráty: 844 vojáků padlo a na 4.000 bylo zraněno. Mirek Kadlec překročil čs. hranice 6. října 1944. Po válce se usadil v Čechách, když jeho vlast byla okupována Sověty. V r. 47. se oženil s Češkou a na jejich svadbě byl svědkem gen. Boček. Mirek Kadlec byl nadmíru skromný člověk a o svých vyznamenáních nikdy nemluvil. Po komunistickém puči v r. 48. se s rodinou vystěhoval do Izraele a později do Kanady. Účastnil se práce v Čs. sdružení v Ottawě. Čest jeho památce!

se někde ztratil a nakonec byl zajat Němci. Otisk v akci dostal patinu frontového velitele. Získal si respekt vyšších velitelů a pro mužstvo roty se stal nejvyšší autoritou. Většinu roty dovedl do přístavu Sete a do Anglie. V Anglii zůstal jako velitel roty u brigády, zatímco já jsem byl přidělen vrchnímu polnímu prokurátorovi v Londýně a vrátil jsem se k brigádě až na podzim 1942 jako soudce u polního soudu do Yoville. S brigádou jsem pak jako soudce, a od roku 1943 jako polní prokurátor, vystřídal několik posádek. Otiska jsem vídával zřídka, ale nezapomínali jsme na sebe. V roce 1944 jsem se dověděl, že prošel výcvikem pro parašutisty a že bude patrně poslán domů. Další podrobnosti mně nebyly známy, protože jsem koncem léta odejel do SSSR jako vrchní polní prokurátor k 1. čs. armádnímu sboru. --Po návratu z války jsem se několikrát chystal, že Otiska vyhledám, ale nikdy se tak nestalo do mého odchodu z Československa v r. 1948. Moc toho lituji. --Josef Otisk, major čs. armády a můj kamarád, představoval pro mne vždy vzor čs. důstojníka. Inteligentní, profesionálně dokonalý, odvážný, charakterní a přímý. Teď je ovšem třeba, aby se o jeho činnosti jako velitele tankové rot, parašutisty a pak velitele jednotky doma a o jeho osudu vyjádřili ti, kdož s ním sloužili. --My, zbylí příslušníci jeho 12. rot, budeme s lítostí vzpomínat jeho nedávného odchodu ve staré vlasti.

/Poznámka red.: Npor. Josef Otisk byl velitelem para-skupiny WOLFRAM, která měla 6 členů a byla vysazena z 13. na 14.9. 1944 u Slavíče. Ve skupině byli: Josef Běrský, Josef Čermota, Robert Matula, radiista Vladimír Řezníček a Karel Svoboda. Skupina měla operovat stanicí "OLGA", ale ta byla ztracena při dopadu. Karel Svoboda byl Gestapem zatčen hned po seskoku a jeho rodina vybita. V. Řezníček byl zatčen 18.9./

CZECHOSLOVAK (TORONTO)
CREDIT UNION LIMITED

KAMPELIČKA

740 Spadina Avenue, Toronto, Ontario M5S 2J2 (roh Spadina a Bloor). Tel.: (416) 925-0557

24 HODINOVÁ INFORMAČNÍ SLUŽBA

American Express
Travellers šeky
BEZ POPLATKŮ!

- Dlouhodobé vklady
- Denní úrokové vklady
- Speciální vklady
- RRSP

Platíme úrok na šeková konta.

Otevřeno:

Pondělí, úterek, pátek: 10-7, úterý a středa 10-5, sobota 10-2.

- Hypotéky
- Osobní půjčky
- Speciální půjčky na nová auta
- Line of credit
- Šeková konta bez poplatků za šeky

Přijďte, ptejte se nebo volejte pro podrobnější informace.

Četa kadetů v důstojnické škole v Anglii v únoru 1941. Stojící zleva: neznámý, Tilšer, Böhm, neznámý, neznámý, Utínek, Wolf, Pastor, Čurm, Suchta, neznámý, Kaňovský, neznámý, Bauer, neznámý, Svatoň a neznámý. Sedící zleva: neznámý, Kovář, Roth, Baendek, Faroulek, Šrámek a Deutsch. Velitelem čety byl por. Svatoň. /Z archivu Karla Wolfa./

PŘÍBĚHY PARAŠUTISTŮ

běhy parašutistů" chtěli změnit.. Nejromantičtější návrh zněl "Poslové ze svobodného nebe". Jiný: "Osudy parašutistů". Zajímají nás další návrhy..--Parašutista Oldřich Janko patřil do skupiny SULPHUR, která byla vysazena v noci z 8. na 9. dubna 1944 u Všetat na Rakovnicku a měla operovat stanici "Pavla". Velitelem skupiny byl npor. Antonín Horák. Měli působit jako zpravodajci na Plzeňsku. Protože obě záchytné adresy, které v Londýně dostali, selhaly, utábořili se oba parašutisté v lese u Zruče. Někdo je však viděl, protože lesík byl poměrně malý a informoval prot. četníky.

NEHYNOUCÍ PAMÁTEČ
MAJORA ČS. ZAHRANIČNÍCH
VOJSK V ANGLII

JOSEFA SANDERY,
PARAŠUTISTY,
KTERÝ OBĚTOVAL SVŮJ
ŽIVOT

ZA SVOBODU SVÉHO
NÁRODA 16.1.1945

Mjr. Josef Šandera, alias František Drbola, byl velitelem parašutistů skupiny BARIUM, která ze základny v Brindisi v Itálii byla v noci z 3. na 4. dubna 1944 vysazena u Vysoké nad Labem. Šandera byl obklíčen Gestapem 16.1.45 a zraněný byl dopraven do hradecké nemocnice, kde 9.3.45 zemřel. Ve skupině byl také radista Josef Žižka, který byl zatčen Gestapem 16.1.45 a spáchal na Pankráci sebevraždu. Další člen Tomáš Býček přešel k partyzánům na Turnovsku a válku přežil. Skupina operovala vysílačku "Marta".

Ti s Gestapem les obklíčili a parašutisté se vzdali. Oba byli donuceni k spolupráci s Gestapem v radiové proti-hře WALLENSTEIN. Nakonec byli oba vězněni v Terezíně, kde byli 1.3.45 zastřeleni. Synovec Oldřicha Janka se nyní ze záp. Německa na nás obrátil a sdělil nám, že O. Janko se v Anglii před vysazením v tzv. Protektorátu oženil a dokonce se mu tam narodila dcerka, kterou nikdy neviděl; jmenuje se Wendy Janko a žije se svou matkou v Surrey u Londýna. -- Publikace čs. exilové vlády "Reign of Terror", popisující hrůzovládu R. Heydricha v Praze, která vyšla v Londýně v r. 1942, se zmiňuje o pražském procesu proti šesti osobám 25.10.41, které byly souzeny za pomoc nepřátelským parašutistům. Všichni byli popraveni. Ví někdo, o koho se jednalo a které skupině parašutistů údajně pomáhali? -- František Mastný-Štefan napsal knihu "Probijte se!", která vyšla v Praze v r. 1945. Na str. 76 je povídka "Parakurs", kde popisuje tvrdý trénink a první skoky padákem. Povídka má datum: Manchester, 31. října 1942. -- Jiří Štěpán v pražském "Hlasu revoluce" dokazuje, že během bitvy mezi Němci a sedmi čs. parašutisty v kostele sv. Karla Boromejského v Reslově ulici, byli na kůru kostela 3 muži: Opálka, Kubiš a Bublík. Další 4 padli v kryptě kostela - Valčík, Gabčík, Švarc a Hrubý. K témuž závěru došel již v r. 1967 prof. L. Vaněk. --

Informace na rubu této svatební fotografie tvrdí, že je to parašutista J. O. Vrána. Žije v Millbrae, Kalifornie. Byl vysazen v Jugoslávii v r. 1944. Další podrobnosti nám slibil..

Ačkoliv jsme žádnou anketu na změnu titulku nevyhlásili, ozvalo se několik našich čtenářů, kteří by titulek "Pří-

Alois Vyhňák žije ve Willowdale, Ont. a za 2. války patřil do parašutistů skupiny PLATINUM. Této skupině o čtyřech mužích velel npor. Jaromír Nechanský; byli v ní: rtn. Alois Vyhňák, radista Jaroslav Klemeš a šifrant Jaroslav Pešan. Měli operovat stanici "Anna", která byla při vysazení ztracena. Skupina seskočila v noci ze 16. na 17. února 45 u Nasavrku ve vých. Čechách. Původní skupina se později rozdělila na část ANNA /Nechanský a Klemeš/, která operovala vysílačku "Helena" na Velkobýtešsku a na část VĚRA se stanicí "Bety" /sestavenou Vyhňákem/, v které byli Vyhňák a Pešan a jejich působištěm byla oblast Velkého Meziříčí. Skupina VĚRA spolupracovala s P. Hromkem ze skupiny BAUXITE, který operoval stanicí "Jarka".

Nejprve zavolejte!

Problémy? Otázky?

Kanadské penzijní pojištění

Důchod

Rodinné přídavky

Volejte Health and Welfare Canada

na jdete pod

the Government of Canada

Health and Welfare
Canada

Santé et Bien-être social
Canada

Canada

Mississauga, Ont. 18. srpna 1986: Účastníci oslavy 70. narozenin Petra Beneše. Vynecháme-li křestní jména a tituly jsou to stojící zleva: Olt, Tesař, Rautner, Petr, Kuchař, Beran, Kibedy, Bomba, Vyhnáček, Vicari, Škarecký, Newman, jubilant Petr Beneš, Ječmen, Hořec, Procházka, Čermák, Kuchařová, Papeš a Čulík. Přední řada zleva: Klíma, Trávníčková, Helen Janečková, Papešová, Hrdádková, Slápková, Beranová, Janeček, Škarecká, Trávníček, Anuš Benešová, Hana P. Benešová, Machanová, Machan, manželé Belanovi, Daneš, Hořec, Klímová, Čulíková, Voganová a Monica Janečková. Celkem 42 osob.

Prosinec 1916: Petr Beneš jako nevinné děcko na klíně dědečka Jana a s babičkou Marií, ve Věchnově.

1927: Petr Beneš jako primán gymnasia v Tišnově.

Tereziín 1939: Petr na důstojnickém koni SOBOL, jako příslušník hrubého dělostřeleckého pluku.

Už jako 14ti-letý jezdec v Bystřici nad Pernštýnem se Petr Beneš nedal zahanbit staršími; v Kuřimí při sborových závodech Selských jízd v r. 1930 se čestně umístil ve skokových soutěžích. A od té doby překonal mnohé jiné překážky a zůstal bojovníkem za každých okolností. Měl ovšem to velké štěstí, že mu od r. 1946 stála po boku jeho manželka Anuš.. Ale začneme od začátku: narodil se 18.8. 1916 ve Věchnově na Českomoravské vysočině, kde otec vlastnil restauraci a velké hospodářství. Záhy se celá rodina přestěhovala do Bystřice n.P., kde vlast-

nila hotel a restauraci. Po maturitě na gymnasiu chtěl Petr na vojenskou akademii v Hranicích a zůstat v armádě. Sen se však neuskutečnil a skončil jako četař asp. u dělostřelců v Terezíně - "když voják, tak kanonýr". Po demobilisaci začal Petr v Brně kariéru v pohostinství a hotelnictví a obezřetně si vybíral místa ve větších hotelích, aby získal pokud možno nejlepší praxi. Když vedl hotel "Dyje" ve Vranově nad Dyjí, potkal tam svou budoucí manželku Anuš, roz. Tichou, která toho času studovala Vysokou školu politickou v Praze. Narodila se jim dcera Hana a syn Petr. Po znárodnění hotelů vedli Benešovi až do r. 68 výběrové hotelové a restaurační podniky v Československu. Na jaře téhož roku měli převzít vedení nové čs. restaurace ve Vídni "Beim Mährischen Markgrafen", ale než k tomu došlo, jelí na dovolenou do Jugoslávie a tam je zastihla sovětská okupace vlasti. Přes Švýcarsko emigrovali do Kanady a po krátké zastávce v Montréalu, převzali správu restaurace při Country Squire motelu v Lindsay. Tam čistou náhodou přišel jako host Jiří Machan, jejich strážný anděl v dobách dobrých i zlých, který se zasloužil o to, že koupili od p. Sypťáka v Torontě "Café Eclair" a později Benes Inn. V r. 1980 se Benešovi přesunuli do Burlingtonu ve státě Vermont, kde založili další Benes Inn. Byli blízko svému synovi a jeho rodině. Jak se zmínil redaktor Ben Vicari v článku tiskové služby pro kanadské cizojazyčné publikace v Kanadě, Petr a Anuš toužili po Kanadě a usadili se v Grimsby, Ont., kde operují dnes velmi úspěšný podnik BISTRO BENES. V poslední době vyšly o jejich znamenitém pohostin-

16. prosince 1942: sedící zleva - matka Marie, otec Petr a sestra Věra. Stojící zleva: bratři Zdeněk, Petr a Jenda.

Slavná svatba s Anuší dne 25. února 1946 ve Vranově nad Dyjí. V r. 1986 tomu bylo už 40 let..

THE CANADIAN HOSPITALITY INSTITUTE

Award For Excellence

presented to

Petr Beneš

The Canadian Hospitality Institute recognizes your outstanding achievements in the hospitality industry and the unique contribution you have made to the personal growth of the people under your leadership

August 18, 1986.

Date

George Kibedi
President

Kanadský diplom, který jubilantovi předal předseda Kanadského institutu pro pohostinství, dr. George Kibedi.

ČESKOSLOVENSKÉ SOKOLSTVO

/Na okraj úspěšného VI. Sletu Čs. Sokolstva v zahraničí v Curychu 3.-7.7.86./

MÁ SV. PETR SOKOLY RÁD?

Od božího rána lilo jako z korně. Ani se mi nechytlo vstávat. Říkal jsem si, že za takovéhohle psiho počasí bude hlavní sletový den odložen. Na pondělí, úterý, prostě na jindy. Pak jsem se přece jen vzbudil a s přáteli vyrazil autem do Curychu. Zúčastnil jsem se společného oběda SVU, poklábosil se známými, zhlédl Sylvu Langovou docela civilně, nefilmově a nevděčně pojídat s chutí, co hotel "Intelektuálům" připravila, řekl málem své v diskuzi kolem barového pultu o české a slovenské, ba evropské historii.

A pořádku lilo. Secvičnou oděklil; nechtili, aby cvičenci zmokli dřív, než kloudně vystoupí. V nebi se asi ujala moci "socialistická opozice", vedená soudruhy Slánským a Gottwaldem a ovládala stále nebeskou sprchu. Ale demokratům v čele se sv.

„Tak už, prosím tě, dělej. Když jsme prošlihli začátek, ať aspoň víme, jak to dopadne!“

GRATULACE

Jeden z nestorů Čs. exilu, JUDr. Adolf Klímek, rezident Washingtonu, DC, oslavil 17. 6. t. r. své 91. narozeniny. Narodil se v Nemili u Zábřehu, jako nejstarší z 13ti dětí. Po vystudování práv na KU v Praze, přešel do služeb min. školství. Za 2. války se účastnil odbojové práce, byl Gestapem zatčen a odsouzen k trestu smrti; pak změněno na 12 let káznice. Po válce se stal gen. tajemníkem Čs. strany lidové a poslancem Národního shromáždění. Po únoru 48 odešel do exilu a usadil se v USA. Byl u založení Rady svobodného Československa 24. února 1949. Byl jmenován jejím čestným členem a je stále aktivní. Je vynikajícím znalcem hudby a výtvarného umění. K 91. narozeninám mu blahopřejeme!

Petr se podařilo chvilku před druhou obchvatem, odkoukaným od bolševiků, zmocnit kohoutku a ze sympatie k sokolům je zavěsit. A tak přesně ve stanovený čas zazněly do sucha na curyšském stadionu Latzigrund úvodní fanfáry Sukova sokolského pochodu "V nový život" a sokolky a sokolové z různých končin svobodného světa vstoupili na hřiště. Slyšeli jsme, že mezi nimi byl i jeden cvičenec z Československa, který si proslavil navštívil doma podle písemného návodu, a sokol z Argentiny, na jehož cestu na curyšský VI. slet Čs. sokolstva v zahraničí se složil sestry a bratři z tainních jednot. Dojemný účín nástupu umazalo poněkud deštilé vlajek: chyběla nejen britská, ale i - dost ostudné pro pořadatele - švýcarská.

A pak už vypukla krása. Švýcarští borci ještě zmokli, nicméně si statečně lehali do mokré trávy a přesvědčili perfekci svých cviků. Ale více měně hra sokolských žáků se už konala sice pod mrakem, ale bez deště, jakož i prostná mužů. Mně se nejvíce líbily stepilé ženy s bílými kuželi, dovedně roztáčenými v libivý rej. Julius Fučík se na toto krásné zhmotnění svého vajíčku díval s oblačkou jistě se zalíbením. Pak zase jiní švýcaři ve třech neustále se měnících modrobílých trojúhelnících. Ale komunisté s lidskou maskou v nobi nedali pokoj a když se měla tančit beseda, vyhnali líjakem tanečnický z cvičebné plochy. Část "besedníků" však projevila odvahu: přece jen nastoupila podruhé a v přece staročeský tanec předvedla. Odesly to kroje odbarvením a někteří tanečníci nachlazením.

Pak se do toho počasového nešvaru obul sám sv. Petr, starý sokolský sympatizant. Na jeho příkaz se rozsvítilo slunce právě na společná prostná žen a mužů a dodalo symbolické skladbě na Smetanův "Výšehrad" pravý šlajr naděje do budoucnosti. Co na tom, že se tu a tam zvedly některé ruce o okamžik později, co na tom, že některá noha vykročila o chlup dřív. Myšlenku, která přilákala Čechy, Slováky a Rusy ze všech možných tramtárií světa do Curychu, zpodobnila slunečná prostná jasně: slib vytrvat do posledního dechu. A bojovat. Mohutná idea, která překonala tolik let, zvládla mnohé zlo, vykouzila i tu z ničeho zážrak; idea svobody a volného rozletu, zvitřila i v neděli, 6. července v Curychu. S trochou osobní pomocí sv. Petra.

"Zpravodaj" Břetislav Havránek

z Underhill, Vt. oslavil 8.5. své 77. narozeniny. -- "Lond. Listy" přetiskly studii inž. Jiřího Sochora "Co se střední Evropou, až bude opět svobodná?" -- Bohatý výběr knih, kazet a gramodesek má knihkupectví Pastrňák, Lindeng. 5, 1070 Wien, Austria. -- 30.3. oslavil v Solothurnu /Švýcarsko/ "81" ing. Jaroslav Anděl. Byl v 50. letech komunisty vězněn. -- Redaktorka "Zpráv SVU" Libuše Zorinová pochází z Vítkova u Opavy. Do USA přijela v r. 1969. Vydala knihu "Soviet Prisons and Concentration Camps" v r. 1980. -- Red. Pavel Pecháček je ředitelem čs. vysílání Hlasu Ameriky. -- V N. Hollywood, CA. se usadil Miroslav Konvička. -- Čtenář P. R. nám popsal ceremonii na campusu Rutgers University v New Jersey, při které bylo vyhlášeno stipendium ve výši 100.000 dol. ročně pro profesora z ciziny, na počest R. Wallenberga. -- P. Šturman a J. Mamatai překládají "Svedectví o SNP" z pera gen. M. Ferjenčíka do angličtiny. -- V Mrtvém moři utonul/zřejmě po srd. mrtvici/ známý český kněz v St. Gallen, Švýcarsko, dp. Vilém Vondra. Redigoval náh. revue "Klub" -- Inf. zpravodaj Čs. Klubu v Adelaide, S.A. "Život" přinesl zajímavý článek dr. V. Krajiny "Válečný realizmus dr. E. Beneše". -- Dr. E. Tábořskému se líbil článek, který jsme přinesli o dr. M. Horákově a hrab. A. Posse. -- Prof. F. A. Toufar, rezident v Alicante ve Španělsku, dostal By-pass na posílení srdce Pace-maker, ale cítí se dobře.

Jan Filípek z Kalifornie /Palm Springs/ napsal pro chicagský "Hlas

národa" recenzi biografie poslance J. Nermutě "Bouřlivými léty". -- Vlasta Matulová popsala v témže listu zážitky výpravy Am. Obce sokolské během VI. Sletu v Curychu. -- Al. Cejnar vydává v Brazílii nepravdivě "Základy" a "Europinion". -- Inž. Zbyněk Čerovský z Mnichova navštívil Houston a New York. -- M. S. z Mannheimu hledá ing. Gácha. -- Augustin a Jiřina Řeháková, t. č. v Římě a žadatelé o emigraci do Kanady, označili poměry v upr. táboře v Latíně za dobré. Navázali kontakt s pí. Vankovou, která zastupuje AFCR. -- Marula Hodková hlásí z okolí Waterville, Maine nebývalé množství hříbků. -- Jiří Hodač začal s hrstkou přátel vydávat měsíční revue "Panorama". Adresa: 35 Massey St., Doncaster, Vic. 3108, Australia. -- Luboš Hromádka oslavil v Clevelandu "60", K. Fišer "65". -- Univ. v Lincoln, Nebraska vydala leták pod názvem "Czech Heritage Collection". Sbírká roste hlavně dary jednotlivců z USA. -- Květa a Jiří Liškoví, členové Sokola Los Angeles, se vrátili z cesty kolem světa. -- Zasláno: Češka žijící v Paříži, 38, rozv., vzdělaná, mluvící anglicky, by si ráda dopisovala s osamělým mužem. Zn. "Sňatek možný". -- P. R. nás upozornil, že v srpnu 86 tomu bylo 50 let, co městečko Proseč u Skutče poskytlo domovskou příslušnost něm. spisovateli T. Mannovi a jeho rodině. Emigroval pak s čs. pasem do USA. -- V New Yorku zemřeli v rozpětí sedmi týdnů manželé Paškovi, kteří pocházeli z Hluku na mor. Slovácku. Ant. Paška tam učil na měšťanské škole. -- Radek Mašín nám sdělil, že při útěku přes NDR v r. 53 přišla jeho pětičlenná skupina o 2 muže, ale zastřelila 4 Vopos a 2 zranila. -- 23.1. tomu bylo 5 let, co poblíž Augusty, Georgia zemřel posl. Mirko Sedlák. -- Grafik J. Prchal z NSR spolupracuje s listem "Našinec", který za redaktorství J. Trojáka vychází v Jižní Africe. List se ujal propagace akce "Dovolena na výměnu", hlavně mezi záp. Evropou a JAR. -- 7.7. oslavil své 78. narozeniny spisovatel Bedřich Svatoš v Lille, Francie. -- Během SVU Kongresu v Bostonu bude také uspořádána výstava čs. známek. Kontakt: H. Hahn, 2936 Rosemoor Lane, Fairfax, VA. 22031, USA. -- 5.8. by se byl dožil "90" red. Josef Kučera. -- 1.6. tomu byl rok, co v Hamburku zemřel náhle Vlastimil Pitter. 18.9. tomu budou 2 roky, co v Austrálii zemřel F. Vávra. -- Nové katalogy knih, video kazet a pod. pošle DIALOG, Gutleutstr. 13, 6000 Frankfurt/M. 1, W. Germany. Tel. 235280. -- Jiří Brei, zastupující firmu PROART /Box 1232, 8045 Ismaning b. Munchen, W. Germany/ nám poslal nový katalog video filmů, gramodesek a hudebnin. -- A. Souček z Pardubic a filmů, gramodesek a hudebnin. -- "Lond. Listy" přetiskly studii inž.

V obci Underhill, Vermont, USA, vážně onemocněl krajan Alois Souček, do února 48 majitel hotelu Palace v Pardubicích. Přejeme mu brzké uzdravení.

Tuto historickou fotografii otiskujeme na počest 80. narozenin br. Antonína Daičara /druhý zleva/, který oslavil 13. července t. r. Snímek byl pořízen na Batavě v říjnu 1961, když tam k výročí 28. X. 1918 na slavnostním shromáždění krajanů promluvil profesor Václav Hlavatý. První zleva je br. Antonín Čekota, třetí zleva prof. V. Hlavatý a čtvrtý zleva dr. Karel Herz. Br. Daičarovi k významnému životnímu jubileu srdečně gratulujeme! Pěkná fotografie má hodnotu tisíce slov.

Family Trust Inc.
FAMILY TRUST CORPORATION REALTOR

GEORGE J. B. DANES, B.A.

Kupujeme a prodáváme nemovitosti.

Specializace Scarborough a východní Toronto.

685 Markham Road Office: 439-1660
Cedar Heights Plaza Residence: 266-1659